

ЗЕМЛЯ ЯК ПРЕДМЕТ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПРОТИ ДОВКІЛЛЯ

LAND AS A SUBJECT OF CRIMINAL OFFENSES AGAINST THE ENVIRONMENT

Назимко Є.С.
д.ю.н., професор,
перший проректор
Донецький державний
університет внутрішніх справ

Семеншина-Фіголь Б.М.
к.ю.н., докторантка докторантури
Донецький державний
університет внутрішніх справ

Пономарьова Т.І.
к.ю.н., завідувач науково-дослідної лабораторії
з проблем запобігання кримінальним правопорушенням
факультету № 3
Донецький державний
університет внутрішніх справ

В статті аналізується земля як предмет кримінальних правопорушень проти довкілля. Вказується, що результат проведених опитувань працівників Національної поліції, які спеціалізуються на виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень, учинених у сфері земельних відносин, свідчить, що працівники правоохоронних органів постійно стикаються з труднощами запобігання таким протиправним діям, що вчиняються у сфері земельних відносин. Зазначається, що в земельні відносини залучені (прямо чи опосередковано) всі без винятку члени суспільства, надаючи цим відносинам взаємодоповнюючих чи взаємовиключаючих потреб, інтересів, ціннісних установок, орієнтації і мотивацій. Це означає, що земельна власність являє собою сукупність загальнонаціональних, групових та індивідуальних (приватних) інтересів, що виникають з приводу розподілу і перерозподілу земельних ресурсів, їх продуктивного та ефективного використання, а також охорони і раціонального відновлення втрачених у процесі господарської діяльності корисних споживчих властивостей землі. Саме тому через рівень розвитку соціальної сфери населеного пункту, зокрема і села, визначаються соціальні аспекти земельних відносин. Інтереси суспільства орієнтовані не тільки на збереження в розпорядженні держави необхідної для вирішення проблем розвитку країни частини земельних ресурсів, але і на те, щоб цими ресурсами володіли і користувалися особи, які спроможні найбільш розумно і з максимальною користю для всіх членів суспільства розпоряджатися ними. Інтереси ж окремих власників спрямовані на збереження їхніх прав щодо володіння, використання і розпорядження землею власністю, незалежно від того, наскільки продуктивно використовується земля і якою мірою її експлуатація відповідає критеріям ефективності. Підсумовується, що земля визнається основним національним багатством та природним ресурсом, що перебуває під особливою охороною держави. Висока цінність земель як товару в ринковій економіці робить її привабливим об'єктом злочинних посягань.

Ключові слова: кримінальні правопорушення проти довкілля, предмет, об'єкт, земля, земельні відносини, протиправне діяння, суспільні відносини, суспільна безпека.

The article analyzes land as a subject of criminal offenses against the environment. It is indicated that the results of the surveys of the National Police officers, who specialize in the detection and investigation of criminal offenses committed in the field of land relations, show that law enforcement officers are constantly faced with difficulties in preventing such illegal actions committed in the field of land relations. It is noted that all members of society are involved (directly or indirectly) in land relations, giving these relations complementary or mutually exclusive needs, interests, values, orientations and motivations. This means that land ownership is a set of national, group and individual (private) interests arising from the distribution and redistribution of land resources, their productive and effective use, as well as the protection and rational restoration of useful consumer properties of land lost in the course of economic activity. That is why social aspects of land relations are determined due to the level of development of the social sphere of the settlement, particularly the village. The interests of society are focused not only on preserving at the disposal of the state a part of the land resources necessary for solving the problems of the country's development, but also on the fact that these resources are owned and used by persons who are able to dispose of them most intelligently and with maximum benefit for all members of society. The interests of individual owners are aimed at preserving their rights to own, use and dispose of land, regardless of how productively the land is used and to what extent its exploitation meets efficiency criteria. It is concluded that the land is recognized as the main national wealth and natural resource under special protection of the state. The high value of land as a commodity in a market economy makes it an attractive object of criminal encroachment.

Key words: criminal offenses against the environment, subject, object, land, land relations, illegal act, public relations, public danger.

Постановка проблеми. Одним із найважливіших елементів матеріального світу є земля. Оскільки практично неможливо увійти існування людини за межами землі, то й основна частина суспільних відносин пов'язана саме з нею. Вони складаються при використанні землі в процесі ведення сільського та лісового господарства; розміщенні житлових і промислових об'єктів; задоволенні оздоровчих рекреаційних потреб тощо. Перераховані відносини характеризують тісний зв'язок і постійну взаємодію людей з природою, її ресурсами, мають істотне значення для існування людства. Найбільш цікавим для нас є значення земельних ресурсів у функціонуванні та розвитку суспільства.

Варто зазначити, що земля має встановлені межі та певне місце розташування [1, с. 199], вона не може розширюватися та збільшуватися. З кожним роком кількість нерозподілених земель зменшується. Так, у 1990 році, до початку земельної реформи, частка земельного фонду, яка перебувала у власності держави, становила 100% (60,3 млн га), а на сьогодні частка державної власності складає 48,9% (29,49 млн га), приватної – 51,0% (30,75 млн га) та колективної (згідно з державними актами) – 0,1% (60 тис. га) [2]. З огляду на це зазначені умови спонукають посадових, юридичних і фізичних осіб проводити операції із землею, які в певних випадках є причиною вчинення злочинів.

Метою дослідження є аналіз підходів до землі як предмету кримінальних правопорушень проти довкілля.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розгляду кримінальних правопорушень проти довкілля присвятили свої праці такі учені як: О.О. Дудоров, Р.О. Мовчан, Є.О. Письменський, С.С. Вітвіцький та інші. Водночас, окремі проблемні аспекти залишилися невирішеними.

Викладення основного матеріалу. Результат проведених опитувань працівників Національної поліції, які спеціалізуються на виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень, учинених у сфері земельних відносин, свідчить, що працівники правоохоронних органів постійно стикаються з труднощами запобігання таким протиправним діям, що вчиняються у сфері земельних відносин (далі ми будемо використовувати термін «земельні кримінальні правопорушення»). З нашої точки зору, найбільш суттєвими причинами виникнення такої складної ситуації є: недосконалість, а в деяких випадках узагалі відсутність нормативної бази, що регулює сферу земельних відносин (відмітили 51,4% опитаних респондентів); недостатня обізнаність працівників поліції із земельним законодавством (33,1%); відсутність налагодженої взаємодії правоохоронних органів та органів влади в частині запобігання «земельним кримінальним правопорушенням» (59,9%); відсутність методичних розробок запобігання кримінальним правопорушенням даного виду (53,3%); постійне внесення змін до земельного законодавства і в певних випадках суперечність нормативно-правових актів (37,7%); відсутність конкретної особи, яка відповідає за відведення земельної ділянки (колективна безвідповідальність) (72,4%). Перераховані недоліки потребують ретельного вивчення та пошуку шляхів їх подолання.

Незважаючи на закріплення на найвищому законодавчому рівні особливого статусу землі, стан земельних ресурсів України є близьким до критичного. Так, в ухваленій у 2019 р. Стратегії екологічної політики на період до 2030 р. наводяться дані про те, що: водною та вітровою ерозією уражені близько 57% території України; забрудненими є орієнтовно 20% земель України; більш як 150 тис. га земель порушені [3]. Природно, що за таких несприятливих обставин Україна як цивілізована держава намагається реагувати на нинішню ситуацію, зокрема, шляхом удосконалення механізму юридичного впливу на порушників земельного законодавства. Враховуючи те, що останнє не містить усього арсеналу заходів, покликаних впливати на суб'єктів земельних правопорушень, у переважній своїй більшості відповідні правові заходи знаходять закріплення в нормах охоронних галузей права – адміністративного та кримінального. Зокрема, чинний Кримінальний кодекс (КК) України відзначається наявністю досить розгалуженої системи норм, присвячених регламентації відповідальності за кримінальні правопорушення у сфері земельних відносин. Причому, кореспондуючись з відповідними приписами Конституції України, ця система враховує необхідність кримінально-правової охорони як «власницької» функції, що є покликаним ст. 197-1 КК України, так і «екологічної» функції землі як основного національного багатства, що є прерогативою статей 239, 239-1, 239-2 та 254 КК України.

Перехід від адміністративно-директивної до ринкової економіки не може бути безболісним. Ситуація, що складається на місцях у процесі реформування земельних відносин, зумовлює низку проблем, про що свідчать факти невинного збільшення випадків незаконного заволодіння земельними ділянками (за показниками Держгеокадастру) здійснено 15 594 перевірки дотримання вимог земельного законодавства, винесено 1 932 клопотання, 5 331 припис, 4 542 протоколи, 4 149 постанов про накладення адміністративних стягнень на суму 1,3 млн грн, 1 421 матеріал направлено до прокуратури [3]. Також недостатньо реалізується одне з головних завдань земельної реформи –

раціональне використання та охорона земель. В Україні залишається найвищою у світі розораність сільськогосподарських угідь – 78%. Роботи щодо раціоналізації землекористування та охорони земель проводяться досить повільно, внаслідок чого деградація ґрунтового покриву деяких територій досягла критичного стану. Водночас сучасна система заходів запобігання не здатна вплинути на оптимізацію землекористування та охорони земель, що підтверджують конкретні статистичні дані (за 2015–2022 роки на 27% зменшилася кількість осіб, притягнутих до кримінальної відповідальності за псування і забруднення сільськогосподарських та інших земель). Такі фактичні показники суперечать проголошеному Земельним кодексом України положенню, що використання власності на землю не може завдавати шкоди правам і свободам громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі.

Отже, сьогодні виникла нагальна потреба в детальному дослідженні природи земельних відносин та їх нормативно-правового регулювання, а також у вивченні змісту кримінальних правопорушень у цій сфері та особливостей застосування кримінально-правових санкцій за їх вчинення з метою удосконалення та підвищення ефективності інституту кримінальної відповідальності [4, с. 98].

Значна кількість норм кримінального права, що встановлюють відповідальність за посягання у сфері земельних відносин, вказує на важливість цього напрямку. Відповідно земля як об'єкт охорони держави має надзвичайно важливе значення хоча б тому, що кількість її не збільшується, а відкриття ринку землі без належного законодавчого врегулювання та відпрацювання схеми відповідальності за вчинені кримінальні правопорушення може призвести до збільшення їхньої кількості в цій сфері та спричинення збитків державним інтересам. Адже залучення землі до вільного обігу на ринку, зважаючи на недосконалість нормативно-правового регулювання таких відносин, призведе до різкого збільшення зловживань у цій сфері.

Суттєвим аспектом кримінально-правової охорони земельних відносин є правильне розуміння специфіки вчинення кримінальних правопорушень у цій сфері, їх тісне поєднання в різних складах кримінальних правопорушень, що на практиці створює певні складнощі у кваліфікації дій правопорушників, а це у свою чергу призводить до винесення виправдувальних вироків у судах.

Особливе місце в системі суспільних відносин посідають правові відносини. Їх суть полягає в тому, що це відносини, які врегульовані нормами права, і їх учасники наділяються взаємними правами та обов'язками. Правові відносини становлять соціальний зв'язок; є наслідком свідомої волевої діяльності; виникають, припиняються або змінюються, як правило, на основі норм права; вони мають, як правило, двосторонній характер і є особливою формою взаємного зв'язку між конкретними суб'єктами через їх права, обов'язки і відповідальність; охороняються державою і забезпечуються заходами державного впливу [5, с. 345].

Серед них виокремлюються правовідносини, об'єктом яких є землі. Згідно з пунктом 1 статті 2 Земельного кодексу (ЗК) України, земельні відносини – це суспільні відносини щодо володіння, користування і розпорядження землею [6].

Ключовим терміном дослідження є термін «земля». Відповідно до ст. 1 Земельного кодексу України, земля є основним національним багатством [7, с. 6]. Термін «земля» може розглядатися в різних аспектах – як природний об'єкт, планета (земна куля), частина космічної системи. Як земна куля (планета), вона є об'єктом правового регулювання міжнародного права. Водночас вона може розглядатися як середовище проживання людини, що охоплює земну і повітряну оболонку земної кулі, її

надра, поверхню і ландшафт, тваринний і рослинний світ. У іншому значенні земля є об'єктом регулювання екологічного і природноресурсового права. У цьому значенні вказаний термін виступає тоді, коли земля розглядається як об'єкт правового регулювання земельного права. При цьому під терміном «земля» розуміється розташована над надрами частина земної поверхні, яка називається ґрунтовим шаром і розташована в межах території, на яку поширюється суверенітет держави [7, с. 7].

Термін «земля» прийнято розглядати у двох аспектах. Земля як зема куля, частина космічної матерії, планета Сонячної системи. Вона має природне походження, створена без участі людини і як природний дар належить усьому людству. Земля в цьому розумінні охоплює не лише її поверхню, але і надра та все з нею пов'язане (ґрунти, води (поверхневі та підземні), ліси, рослинний і тваринний світ та ін.) [8, с. 9].

Земля є основою людського існування, що визначає її важливу роль у процесі соціально-економічного розвитку суспільства [9, с. 55], земля – це матеріальна основа добробуту членів суспільства, адже вона є головним засобом виробництва в сільському та лісовому господарстві; основа для розміщення продуктивних сил і розселення людей; основа для нормального відтворення всіх факторів економічного зростання – трудових, матеріально-технічних і природних [10, с. 82]. Особливою ознакою землі як засобу виробництва є поєднання функцій предмета і засобу праці в одному процесі виробництва.

Крім того, землю можна розглядати з юридичного, економічного, соціального поглядів. З юридичного погляду «земля» є досить складним поняттям і єдиним об'єктом нерухомості. Роль поліпшень виконує ґрунт, без якого неможливе використання земельної ділянки, наприклад, для цілей сільського господарства [11, с. 45]. З економічного погляду об'єктами оцінки земельної ділянки є різні майнові права на неї, зокрема: права власності на земельну ділянку, права оренди земельної ділянки, право власності або оренди земельної частки, не виділеної в натурі тощо. Розглядаючи землю з соціального погляду, слід зазначити, що земля є унікальним об'єктом, на який спрямовані інтереси всіх членів суспільства. Це пов'язано з тим, що земля є універсальним фактором суспільного життєзабезпечення: предметом і засобом праці в базових галузях виробництва, зокрема, в сільському і лісовому господарстві; просторовим базисом існування кожної людини в усіх без винятку формах її життєдіяльності; носієм багатьох природних ресурсів; територіальною основою державності і національного самовизначення [11, с. 45]. Тому в земельні відносини залучені (прямо чи опосередковано) всі без винятку члени суспільства, надаючи цим відносинам взаємодоповнюючих чи взаємовиключаючих потреб, інтересів, ціннісних установок, орієнтації і мотивації. Це означає, що земельна власність являє собою сукупність загальнонаціональних, групових та індивідуальних (приватних) інтересів, що виникають з приводу розподілу і перерозподілу земельних ресурсів, їх продуктивного та ефективного використання, а також охорони і раціонального відновлення втрачених у процесі господарської діяльності корисних споживчих властивостей землі. Саме тому через рівень розвитку соціальної сфери населеного пункту, зокрема і села, визначаються соціальні аспекти земельних відносин.

Слушно зауважити, що з моменту проведення земельної реформи в державі не проводилося зонування земель (встановлення вимог до допустимих видів забудови та іншого використання земельних ділянок у межах окремих зон відповідно до місцевих правил забудови [12, с. 102]). Це дає можливість посадовим особам органів влади та управління визначати цільове призначення земель на власний розсуд (особливо це стосується земель лісового та заповідного фонду). Адже при встановленні

категорії землі посадовець використовує інформацію, яка міститься в планово-картографічних схемах земель, затверджених ще в 70–80 роках минулого століття, старих державних актах на право власності на земельну ділянку, договорах оренди, або відповідно до розміщених на земельній ділянці об'єктів (житлові або присадибні будинки, гаражі тощо).

Питання відсутності землеустрою території країни неодноразово розглядалося на нарадах Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру (Держгеокадастр) [13].

У той же час варто зазначити, що особливе місце в системі суспільних відносин посідають правові відносини. Їх суть полягає в тому, що це відносини, які врегульовані нормами права, і їх учасники наділяються взаємними правами та обов'язками. Правові відносини становлять соціальний зв'язок; є наслідком свідомої вольової діяльності; виникають, припиняються або змінюються зазвичай на основі норм права; вони мають здебільшого двосторонній характер і є особливою формою взаємного зв'язку між конкретними суб'єктами через їх права, обов'язки і відповідальність; охороняються державою і забезпечуються заходами державного впливу [5, с. 345].

Серед них виокремлюються правовідносини, об'єктом яких є землі. У ЗК України закріплено, що земельні відносини – це суспільні відносини щодо володіння, користування і розпорядження землею [7]. У своїй сукупності повноваження щодо володіння, користування та розпорядження землею становлять зміст права власності, які мають свої особливості в кожній формі власності на землю (державній, комунальній, приватній).

У наукових працях [7] та ЗК України вживається термін «земельні відносини» як тотожний поняттю «земельні правовідносини», тобто використовується синонімічний ряд однотипних термінів. Водночас можна не погодитись з цією точкою зору, оскільки земельні відносини – це відносини загального плану, які не завжди врегульовані нормами права. Натомість земельні правовідносини – це суспільні відносини, що підлягають правовому регулюванню.

Земельні відносини виділяються в особливу соціально-економічну категорію не тільки через специфіку землі як унікального об'єкта загальних багатопільових інтересів. Є ще одна особливість. Йдеться про суперечливий характер статусу землі, що виступає у відтворювальному процесі одночасно і як природний ресурс, і як товар, і як соціально-економічна категорія, включена в систему товарно-грошових відносин. Відповідно і безліч земельних інтересів, що виникають у суспільстві, можна умовно розділити на дві групи: 1) інтереси з приводу ефективного використання природних властивостей земельного ресурсу (екологічні та техніко-технологічні інтереси); 2) інтереси з приводу товарно-грошових відносин земельної власності (соціально-економічні інтереси).

Розглядаючи першу групу суспільних земельних інтересів, слід звернути увагу на те, що вони орієнтовані на параметри функціонально-господарської структури земельного фонду. Тобто держава слідкує за масштабами, пропорціями і пріоритетами розподілу землі за ступенем господарського освоєння (освоєні, малоосвоєні і неосвоєні території), видами і категоріями (рілля, сінокоси, пасовища, території під забудову, болота, чагарники, лісові угіддя та ін.), типами цільового використання (сільське господарство, рекреація, забудова міст і інших населених пунктів, розміщення транспортної й інженерної інфраструктури, промисловості, інші форми освоєння), інтенсивністю експлуатації та антропогенного впливу. Однак у певних ситуаціях інтереси приватних осіб і конкретних соціальних груп та верств населення з приводу функціонально-господарського використання земель можуть не співпадати із загальнонаціональними інтересами.

Друга соціально-економічна група суспільних земельних інтересів спрямована на структуру земельної власності за складом, поєднанням і пропорціями складових її соціально-економічних форм власності. Тобто земельні інтереси зосереджені на співвідношенні між розміром земельної власності держави, певних груп населення і приватних осіб; великих, середніх і дрібних власників; вітчизняних і іноземних землевласників; активних і пасивних власників тощо [14, с. 106].

При цьому інтереси суспільства орієнтовані не тільки на збереження в розпорядженні держави необхідної для вирішення проблем розвитку країни частини земельних ресурсів, але і на те, щоб цими ресурсами володіли і користувалися особи, які спроможні найбільш розумно і з максимальною користю для всіх членів суспільства розпоряджатися ними. Інтереси ж окремих власників спрямовані на збереження їхніх прав щодо володіння, використання і розпорядження земельною власністю, незалежно від того, наскільки продуктивно використовується земля і якою мірою її експлуатація відповідає критеріям ефективності.

Земельні відносини характеризується такими ознаками: ґрунтуються на праві власності на землю, виникають у сфері державного регулювання, у тому числі державного управління, тобто під час повсякденної практичної реалізації завдань і функцій держави в особі уповноважених органів, спрямованих на впорядкування суспільних відносин у різних сферах життєдіяльності; однією зі сторін таких відносин обов'язково є орган – суб'єкт владних повноважень, наділений державно-владними повноваженнями; один з учасників земельних відносин має право вимагати від іншого певної поведінки, передбаченої відповідною кримінально-правовою нормою; суб'єкт владних повноважень зобов'язаний реалізувати свої матеріально-правові та процесуальні права, тобто право є одночасно й обов'язком суб'єкта відносин; можуть виникнути за ініціативи будь-якого суб'єкта, згода іншої сторони не є обов'язковою умовою для їх виникнення; порушення однією зі сторін своїх обов'язків зумовлює її відповідальність не перед іншою стороною, а перед державою в особі її компетентних органів; метою запобігання кримінальним правопорушенням є забезпечення реалізації та захист прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб щодо можливості володіння, користування й розпорядження землею; санкції, що застосовують до сторін за порушення прав і обов'язків, передбачають заходи кримінальної відповідальності.

Встановлено, що метою регулювання земельних відносин, що формуються, має бути [15, с. 15]: забезпечення достатньої ефективності використання сільськогосподар-

ських угідь; задоволення екологічних вимог, висунутих суспільством; здійснення «соціально справедливого», з погляду більшості населення, ринкового перерозподілу землі.

Рациональне використання земель передусім означає виключно цільове їх використання. Нецільове використання землі є не тільки нерациональним, а й незаконним. Для забезпечення рационального використання землі власники земельних ділянок і землекористувачі повинні запроваджувати прогресивні системи землеробства, більш повно використовувати досягнення науково-технічного прогресу. За умов рационального використання землі її якість повинна покращуватися.

ЗК України були закріплені гарантії набуття та реалізації права власності на землю. Водночас було запроваджено заборону відчуження земель окремих видів земель сільськогосподарського призначення. Передбачалося, що це буде тимчасовий акт, який дозволить підготувати відповідну законодавчу базу для формування повноцінного ринку земель. Натомість Верховна Рада України кілька разів продовжувала термін дії заборони на відчуження земель сільськогосподарського призначення. В результаті продовжує діяти мораторій (заборона на відчуження та зміну цільового призначення земельних ділянок сільськогосподарського призначення), який обмежує права власників земельних ділянок, закріплені частиною першою ст. 90 ЗК України та ст. 41 Конституції України, у власності яких на сьогодні знаходиться 30,7 млн га сільськогосподарських угідь (74% від площі цих угідь по Україні), в тому числі 27,1 млн га ріллі (83,5% від площі ріллі по Україні).

Наприкінці 2018 року мораторій був продовжений до 01 січня 2020 року. Тривала відсутність вільного обігу земель має негативні наслідки: тіньове використання земель, корупція у земельній сфері, відсутність конкуренції та заниження ціни орендної плати за землю, недоотримання надходжень в місцеві бюджети, відсутність іпотечного кредитування під заставу земель тощо.

Однак доленосним рішенням стало прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо умов обігу земель сільськогосподарського призначення» (2020) [16], яким знято мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення, що забороняв громадянам продавати власну землю, чим порушував їхнє право власності на майно.

Висновки. Таким чином, земля визнається основним національним багатством та природним ресурсом, що перебуває під особливою охороною держави. Висока цінність земель як товару в ринковій економіці робить її привабливим об'єктом злочинних посягань.

ЛІТЕРАТУРА

1. Мірошніченко А. М., Марусенко Р. І. Науково-практичний коментар Земельного кодексу України. Київ, 2009. С. 199.
2. Калетник Г. Питання законодавчого врегулювання земельних відносин було обговорено під час розширеного засідання Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин : (інформаційне управління). URL: http://portal.rada.gov.ua/rada/control/uk/publish/article?news_left?art_id
3. Публічний звіт Держгеокадастру за 2015–2020 рр. *Держгеокадастр*. 2021. URL: <http://land.gov.ua/wp-content/uploads>
4. Семенишина-Фіголь Б. М. Земельні відносини як об'єкт кримінологічного дослідження. *Правовий часопис Донбасу*. 2021. № 2 (75). С. 98.
5. Скаун О. Ф. Теорія держави і права : підручник. Харків : Консум, 2001. С. 345–347.
6. Земельний кодекс України : Закон від 25.10.2001 р. № 2768-III. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>
7. Земельне право України : підручник / О. О. Погрібний, І. І. Капакш, Л. О. Бондар та ін. ; за ред. О. О. Погрібного, І. І. Каракаша. вид. 4, перероб. і доп. К. : Істина, 2017. С. 7.
8. Шульга М. В. Актуальні правові проблеми земельних відносин в сучасних умовах. Харків : Консум, 1998. С. 9.
9. Говоруха О. М. До проблеми концептуалізації земельних відносин. *Методологія, теорія та практика соціологічного аналізу сучасного суспільства*. 2010. Вип. 16. С. 55–57.
10. Рябоконе В. П. Використання земельних ресурсів господарств населення в кооперативних умовах. *Економіка АПК*. 2009. № 3. С. 82–87.
11. Фомініч В. І. Земля і земельні ресурси в системі суспільних відносин. *Агросвіт*. 2011. № 19. С. 45.
12. Словник термінів у сфері земельних відносин та землекористування / Л. В. Паламарчук, О. В. Мельник, Н. А. Ричкова та ін. ; за заг. ред. А. М. Третяка ; Держкомзем України. Київ, 2008. С. 102.

13. Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : Постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2015 р. № 15. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF>
14. Третяк А. М. Економіка землекористування та землевпорядкування : навч. посіб. Київ : ТОВ ЦЗРУ, 2004. С. 106–107.
15. Другак В. М. Методологічні засади формування екології землекористування в системі суспільних. *Земельне право України*. 2014. № 6. С. 15–16.
16. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо умов обігу земель сільськогосподарського призначення : Закон України від 31.03.2020 р. № 552-ІХ. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/552-20/print>